

GLENNON DOYLE MELTON

CARRY ON HEB LIEF

Vertaald door Tineke Tuinder-Krause

UITGEVERIJ **KOK** UTRECHT

Eerder verscheen van deze auteur bij Uitgeverij Kok
Carry on en leef

Nederlandse vertaling © 2017 Uitgeverij Kok
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht
www.kok.nl

Oorspronkelijk verschenen onder de titel *Love Warrior* bij Flatiron Books,
175 Fifth Avenue, New York, NY 10010 in de Verenigde Staten
© Glennon Doyle Melton, 2016

Vertaling Tineke Tuinder-Krause
Omslagontwerp en vormgeving binnenwerk bij Barbara
Auteursfoto Amy Paulson

ISBN 9789043527576
ISBN e-book 9789043527583
NUR 320

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without the prior written permission of the publisher.

PRELUDE

Het is bijna zover. Mijn vader en ik staan aan het begin van een lange, witte loper die vanmorgen nog over het pas gemaaide gras is uitgerold. De achtertuin van het huis waarin Craig zijn jeugd heeft doorgebracht, heeft door de intredende herfst en de belofte van deze dag een verandering ondergaan. Mijn schouders zijn onbedekt en ik ril even, dus wend ik mijn gezicht naar de zon. Ik knijp mijn ogen tot spleetjes en de zon, de bladeren en de lucht veranderen in een caleidoscoop van blauw, groen en oranje. De bladeren, mijn aanstaande echtgenoot, onze wederzijdse familie, op hun paasbest en met rechte schouders, en ik – we veranderen allemaal in iets anders. We worden nieuw. Het is een dag van veranderingen.

We wachten tot de muziek begint te spelen en we het korte, eindeloze stukje naar Craig kunnen lopen. Ik kijk naar hem, hoe hij daar staat aan het eind van de loper, knap, jong en nerveus. Hij trekt zijn das recht, vouwt zijn handen voor zich, maar stopt ze dan in zijn zakken. Even later haalt hij zijn handen weer tevoorschijn en zet ze als een soldaat in zijn zij. Hij lijkt zich geen raad te weten met zichzelf en ik zou het liefst naar hem toe gaan en zijn rusteloze handen vastpakken. Maar mijn handen zijn bezet: de ene rust in mijn vaders hand en de andere op mijn buik. Ik ben een brug tussen mijn verleden en mijn toekomst. Terwijl ik naar Craig kijk, draaien de gasten zich om en kijken naar mij. Ik voel me ongemakkelijk bij al die aandacht – een valsspeler die zich voordoet als bruid. Mijn jurk zit te strak om mijn middel en ik draag valse wimpers, een diadeem van nepkristal en naaldhakken als stelten. Ik voel me eerder verkleed dan gekleed. Maar zo hoort een bruid eruit te zien, en sinds de dag dat ik besloot om nuchter én moeder te worden heb ik geprobeerd degene te worden die anderen willen dat ik word.

Onze muziek begint te spelen en mijn vader knijpt in mijn

hand. Ik kijk hem aan. Hij glimlacht en zegt: 'Daar gaan we, lieverd.' Hij haakt zijn arm in de mijne zodat hij mij als het ware overeind houdt. Terwijl ik daar met mijn vader loop, word ik opeens duizelig, dus richt ik mijn blik op mijn zus. Ze staat links van de predikant in een vuurrode jurk. Haar haar is opgestoken, haar rug kaarsrecht en haar vertrouwen op de goede afloop is een vloed die mijn angst wegspoelt. Als er iemand hier de touwtjes in handen heeft, is zij het wel. Ze glimlacht naar me, en haar felle, onverstoorbare ogen zeggen: *Als je gewoon doorloopt, sta ik zo meteen naast je. Als je je omdraait en wegrent, ren ik achter je aan en kijken we nooit meer om. Wat je ook doet, zusje, het komt goed. Ik ben bij je.* Dat zegt ze al sinds haar geboorte tegen mij. *Het komt goed. Ik ben bij je.*

Ik loop door. Als we aan het eind van de loper zijn aangekomen, zegt de predikant: 'Wie geeft deze vrouw weg om met deze man in het huwelijk te treden?' Mijn vader antwoordt: 'Haar moeder en ik.' Mijn vader geeft mijn hand aan Craig, die hem vastpakt omdat dat nu eenmaal van hem wordt verwacht. Dan is mijn vader verdwenen en staan Craig en ik daar, kijken elkaar aan en houden elkaars trillende handen vast. Onze handen vormen een rusteloos geheel. Ik kijk omlaag en vraag me af wie van ons de ander zal kunnen kalmeren. We hebben een derde nodig om onze handen tot rust te brengen. Ik kijk naar mijn zus, maar zij kan mij nu niet helpen. Er is geen derde. Zo zit het huwelijk nu eenmaal in elkaar.

Als het tijd is voor onze geloften, zeg ik tegen Craig dat hij voor mij het bewijs is dat God mij kent en van mij houdt. Craig knikt en belooft vervolgens dat hij mij de rest van zijn leven hoger zal achten dan ieder ander. Ik kijk in zijn ogen en aanvaard zijn gelofte uit naam van mijzelf en onze baby. De predikant zegt: 'Dan verklaar ik u nu tot man en vrouw.' Het is gebeurd. Ik ben een nieuw mens. Mevrouw Melton. Ik hoop dat ik met die naam een beter mens zal zijn. Ik hoop dat ik verander. Die hoop leeft bij iedereen in de achtertuin.

*Ik was van plan het verhaal van mijn huwelijk op papier te zetten.
De eerste keer dat ik dat deed, begon ik met de trouwdag, omdat
ik dacht dat het huwelijk daar begon. Dat bleek een misvatting.
We komen later terug op mijn trouwdag en alle ellendige magie
die daaruit voortvloeide, maar laten we bij het begin beginnen.
Een andere keus hebben we blijkbaar niet.*

1

Ik was geliefd. Als liefde pijn zou kunnen voorkomen, had ik nooit geleden. Mijn in leer gebonden babyalbum met *Glennon* op de kaft is één lang gedicht, geschreven door mijn vader en gevuld met foto's van mijn moeder met haar lieve gezicht die mijn roze, ongecontroleerde handje vasthoudt. Het polsbandje is nog net te zien. Over mijn geboorte schreef mijn vader:

*Het was in feite
geen huiltje
Dat eerste geluid
Het was een fanfare
die een wonder aankondigde
Uniek
in zijn soort
Geen satijnen lakens
Geen dienstmaagden
Geen afgezanten met juwelen
Geen trompetten of proclamaties
Waar zijn ze?
Weten ze dan niet wat
hier is gebeurd?!
Er is een prinses geboren.*

Ik was geliefd. Net zoals mijn dochter geliefd is. En toch zat ze op een avond op de rand van mijn bed, keek me aan met haar weerloze bruine ogen en zei: 'Ik ben groot, mama. Ik ben groter dan de andere meisjes. Waarom ben ik anders? Ik wil weer klein zijn.' Het kwam er hortend en stotend uit, alsof ze het vervelend vond om het me te moeten vertellen, alsof ze zich schaamde om haar geheim te onthullen. Ik keek naar haar tranen, haar vlechten, haar lipgloss en het vuil aan haar handen – restant van een klimpartij

in de baniaanboom in onze voortuin. Ik peinsde me suf om een antwoord te bedenken waarmee ik haar recht zou doen, maar tevergeefs. Alles wat ik had geleerd over lichamen, vrouwelijkheid, macht en pijn spatte uiteen nu ik mijn kleine meisje het woord *groot* hoorde zeggen. Alsof groot zijn haar vloek was, haar onomstotelijke status, haar geheim, alsof ze daarmee in ongenade was gevallen. Alsof groot zijn iets onvermijdelijks was wat zich diep in haar ontvouwde en haar contract met de wereld bedreigde.

Mijn dochter vroeg niet: *Hoe moet ik omgaan met mijn veranderende lichaam?* Mijn dochter vroeg: *Hoe kan ik zoals ik ben overleven in de wereld zoals die is? Hoe blijf ik zo klein als de wereld me hebben wil? En als ik doorgroei, is er dan nog wel iemand die van mij houdt?* Ik keek naar mijn dochter en zei niet: *Maar je lijkt helemaal niet groot, lieverd.* Ze lijkt helemaal niet groot, maar dat geldt net zo goed voor mij. Ik heb van mijn leven nog niet groot geleden. Maar dat doet niet ter zake. Mijn dochter en ik zijn niet gek. We weten wat de wereld van ons vraagt. We weten dat we moeten kiezen of we klein, stilletjes en ongecompliceerd willen blijven, of onszelf toestaan te groeien en zo groot, luidruchtig en complex te worden als we bedoeld zijn. Elk meisje moet kiezen of ze trouw wil zijn aan zichzelf of trouw aan de wereld. Elk meisje moet kiezen of ze genoeg neemt met bewondering of bereid is te knokken voor liefde. Daar op bed, met haar vlechten en haar pijn, leek mijn dochter precies op mij – het kleine meisje dat ik ooit was, de vrouw die ik nu ben, die nog steeds worstelt om antwoord te krijgen op vragen als: *Hoe kan ik me ontplooien en vrij zijn, en evengoed geliefd? Word ik een dame of een volledig mens? Laat ik dit hele groeiproces vol vertrouwen zijn gang gaan, of kap ik het af zodat ik niet uit de toon val?*

Ik ben vier en mijn vader is footballcoach op een middelbare school bij ons in de buurt. Op de avond van de wedstrijd trekt mijn moeder me een warme donsjas aan, oorwarmers en wanten. Als ze klaar is, knielt ze voor me neer en bewondert haar werk. Ze is tevreden. Ze legt haar handen om mijn wangen, trekt mijn gezicht naar zich toe en drukt een zoen op mijn neus. Samen trekken we mijn kleine zusje Amanda een dik skipak aan. Amanda is ons cadeautje, en mijn moeder en ik zijn de hele dag bezig haar in en uit te pakken. Als ze klaar is, buigen we ons om beurten over haar heen om haar wangetjes te kussen terwijl zij trappelt en kraait – haar armen kaarsrecht opzij als een michelinvrouwje.

We persen ons in ons busje, rijden naar de school en horen de bladeren onder onze laarzen knisperen als we naar het stadion lopen. Terwijl we de met popcorn bezaaide trap op lopen, dringt het drummen van de muziekkapel door tot in mijn borstkas, de geur van hotdogs tot in mijn longen en het gebrul van de menigte tot in mijn hoofd. Het is één dreunende chaos die avond, maar mijn handje ligt veilig in de hand van mijn moeder en zij loodst me verder. Als we bij de ingang zijn aangekomen, kijken de dames achter het loket ons glimlachend aan, slaan een hand tegen hun borst en zeggen: 'Ah, wat een schatjes, alle drie!' Ze gebaren ons door te lopen, want als meisjes van de coach hoeven we niet te betalen. Mam en ik glimlachen terug, zeggen *dank je wel* en samen begeven we ons in de menigte onder de felle schijnwerpers. Als ze ons zien, vallen de leerlingen en de ouders massaal stil en doen een stap opzij. Er ontstaat een pad. De wereld reageert met woordeloze eerbied op de schoonheid van mijn moeder. Als mensen haar zien, blijven ze hoopvol stilstaan totdat haar ogen op hen blijven rusten. Dat doen haar ogen altijd. Mijn moeder neemt alle tijd voor hen. Als onbekenden haar om aandacht vragen, geeft zij hun die. Ze is een koningin die regeert met vriendelijkheid. Daarom staren de mensen naar haar. Ze *kijken* omdat ze beeldschoon is, maar ze *staren* omdat ze liefde is. Ik

kijk altijd aandachtig naar mijn moeder en ik kijk altijd aandachtig naar andere mensen die naar mijn moeder kijken. *Wat een mooi kind is ze toch*, zeggen vreemden dagelijks tegen mijn moeder. Ik moet weten hoe ze daarop reageert omdat schoonheid een verantwoordelijkheid is. Mensen verwachten er blijkbaar heel wat van.

Dat ik als kind een plaatje ben, is duidelijk te zien op de foto's: goudbruine lokken tot aan mijn middel, een porseleinen huid, een glimlach zo breed als de horizon en heldere, groenbruine ogen. Als onbekenden mij bewonderen, doe ik mijn best om hun aandacht te beantwoorden. Ik begrijp dat schoonheid een vorm van vriendelijkheid is. Zij is bedoeld om weg te geven, en ik probeer dat royaal te doen. In een poging het evenwicht te bewaren, herinneren mijn ouders mij er vaak aan dat ik slim ben. Ik kan al vroeg lezen en op mijn vierde converseer ik al als een volwassene. Maar al snel besef ik dat slim veel ingewikkelder is dan mooi. Vreemde mensen komen dichterbij om mijn krullen te strelen, maar als ik hen dan vol zelfvertrouwen en met fraaie volzinnen aanspreek, kijken ze me met grote ogen aan en trekken zich terug. Ze worden aangetrokken door mijn glimlach maar deinzen terug voor mijn vrijmoedigheid. Ze herstellen zich snel en beginnen te lachen, maar het kwaad is dan al geschied. Ik heb het gevoeld. Ze wilden me bewonderen en ik heb het ingewikkeld gemaakt door *mezelf* te mengen in het beeld dat zij van mij hadden. Ik begin te begrijpen dat schoonheid mensen verwarmt en slimheid mensen bekoelt. Ik begrijp ook dat een meisje zich op glad ijs bevindt als ze wordt geliefd om haar schoonheid. Jaren later, als ik niet meer zo mooi ben, als ik niet langer koninklijke lokken heb om te strelen of een volmaakte huid om te bewonderen, als ik niet langer lief en schattig ben, vraag ik me af of ik het ooit waard zal zijn om liefde te geven of te ontvangen. Mijn schoonheid verliezen geeft me het gevoel dat ik in ongenade ben gevallen, dat ik zinloos ben geworden. Het geeft me het gevoel dat ik

me niet aan de afspraak heb gehouden en dat de hele wereld teleurgesteld is in mij. Heb ik zonder mijn schoonheid nog wel iets om de mensen mee te verwarmen?

Maar op dit moment zijn wij drietjes nog steeds volmaakt. We kruipen dicht bij elkaar op de tribune en juichen samen voor ons team. Als de wedstrijd is afgelopen, ren ik het veld op omdat mijn vader zoals altijd naar mij op zoek is. Ik ren tussen de beenbeschermers van de spelers door naar mijn vader die me vervolgens optilt, hoog boven zijn hoofd. Zijn spelers gaan opzij om ons de ruimte te geven. We draaien in het rond totdat de menigte samensmelt en de hele wereld een wazige vlek is. Het enige wat ik scherp zie, is mijn vader onder mij. Hij zet me neer, en terwijl ik mijn evenwicht herwin zie ik dat mijn moeder en zusje naar ons toe komen. Als ze dichterbij komen, kijkt mijn moeder stralend naar mijn vader. Ze schittert feller en krachtiger dan alle schijnwerpers in het stadion bij elkaar. Mijn vader slaat zijn beide armen om haar heen, neemt vervolgens ons michelinvrouwkje in zijn armen en kust haar op haar wangetjes. Met zijn viertjes vormen we een eiland. Dit feestje vieren we na elke wedstrijd, of we nu gewonnen hebben of niet. We zijn mijn vaders overwinning. We draaien ons om en banen ons een weg door de menigte – niet langer een eiland, maar een parade – en de mensen glimlachen en zwaaien en wij vieren houden elkaars hand vast en zingen het strijdlid van de school tot we bij het busje zijn.

Ik ben tien en probeer te verdwijnen in de fluwelen bank die bij mijn oma in de woonkamer staat. Mijn neefjes en nichtjes rennen als kippen zonder koppen achter elkaar aan. Het is zomer en de meesten van hen hebben hun zwempak aan, alsof dat heel normaal is. Hun lichamen zijn licht en spichtig en ze lijken samen te zweven en te fladderen, een eenheid – als een school vissen. Ze

spelen samen, maar spelen vereist het afleggen van je verlegenheid, en saamhorigheid vereist een gevoel erbij te horen. Ik heb geen van beide, dus kan ik niet met hen meedoen. Ik ben geen vis. Ik ben zwaar en teruggetrokken en op mezelf, net als een walvis. Daarom blijf ik weggedoken op de bank zitten en kijk toe.

Als ik de inmiddels lege chipsschaal tegen me aanklem en het zout van mijn vingers lik, loopt een tante langs en ziet mij. Ze kijkt van mij naar mijn neefjes en nichtjes en zegt: 'Waarom wil je niet meespelen, Glennon?' Ze ziet dat ik er niet bij hoor. Ik schaam me. 'Ik kijk alleen maar,' zeg ik. Ze glimlacht en zegt lichtelijk geamuseerd: 'Mooie oogschaduw heb je op.' Mijn hand gaat naar mijn gezicht en ik denk weer aan de paarse oogschaduw die mijn nichtje Caren die ochtend heeft aangebracht. Tijdens de autorit van Virginia naar Ohio voelde ik een groeiende opwindning diep vanbinnen omdat ik dit jaar als een ander meisje zou terugkeren. Tijdens dit logeerpartijtje zou Caren me een ander uiterlijk bezorgen, mij veranderen in iemand die op haar leek, naar haar rook en bewoog zoals zij. Ze zou me weer mooi maken. Dus die ochtend zat ik op de vloer van Carens slaapkamer, omringd door krulspelden en make-up, te wachten op de verandering. Toen ze klaar was, hield ze een spiegel voor me en ik probeerde te glimlachen terwijl de moed me in de schoenen zonk. Mijn oogleden waren vlekkelig paars en mijn wangen roze, maar ik leek nog steeds op mezelf, alleen dan met de make-up van mijn nichtje. En daarom kijkt mijn tante geamuseerd in plaats van onder de indruk. Ik glimlach en zeg: 'Ik wilde het er net afhalen.' Ik zet mijn schaal neer en sleep mezelf van de bank.

Ik loop de trap op, de badkamer in en sluit de deur achter me. Ik besluit in bad te gaan, omdat de badkuip mijn schuilplaats is. Ik draai de kraan open en de stemmen beneden vervagen. Terwijl het bad volloopt, trek ik mijn kleren uit, stap in bad en blijf een tijdje dobberen. Dan doe ik mijn ogen dicht en laat me onder het wateroppervlak zakken. Ik doe mijn ogen weer open in mijn

verborgen onderwaterwereld – zo stil, zo ver weg, zo veilig. Mijn haar wervelt rond mijn schouders en ik raak het aan. Het voelt als zijde, en ik stel me voor dat ik hier onder water op een zee-meermin lijk. Ik kom even boven, hap naar lucht en verdwijn dan weer onder water, weg van alles. Uiteindelijk wordt het water koud, dus laat ik het langzaam weglipen en zie mijn lichaam weer tevoorschijn komen. Daar is het weer. Ik kan nooit voorkomen dat ik weer bovenkom. Ik druk steeds zwaarder op de bodem van de badkuip alsof de zwaartekracht exponentieel toeneemt, alsof ik word meegezogen naar het middelpunt van de aarde. Het water is nu nog maar een paar centimeter diep en mijn dijen liggen er breeduit en kolossaal in. Ik vraag me af: *Ben ik het enige meisje op de wereld dat zo dik is? Heeft iemand zich ooit zo zwaar gevoeld?* Ten slotte lig ik op de bodem van de droge badkuip – naakt, kwetsbaar, gestrand. Het leven onder water houdt nooit stand. Ik hijs mezelf uit bad, droog me af, kleed me aan en ga weer naar beneden. In de keuken blijf ik even staan om mijn schaal te vullen met een nieuwe voorraad chips voordat ik weer op de bank plof.

De televisie staat aan. Er staat een programma op over een vrouw die dertig jaar ouder is dan ik. Ze geeft haar kinderen een nachtkus, stapt naast haar man in bed en blijft met open ogen liggen wachten totdat hij in slaap valt. Dan stapt ze uit bed en loopt zachtjes van de slaapkamer naar de keuken. Bij het aanrecht blijft ze staan en pakt een tijdschrift. De camera zoemt in op de broodmagere blondine op de cover. De vrouw legt het tijdschrift weer terug en loopt naar de vriezer. Ze haalt een beker ijs en een grote lepel tevoorschijn en begint het ijs op te eten, aanvankelijk als een bezetene, lepel na lepel, alsof ze uitgehongerd is. Ik heb nog nooit iemand zo zien eten. Ze eet zoals ik altijd zou willen eten, als een beest. Ten slotte verandert de bezetenheid op het gezicht van de vrouw in een afstandelijke blik. Ze blijft eten, maar nu als een robot. Ik kijk naar haar en met schaamte

en blijdschap denk ik: *Ze is net als ik. Ze verdwijnt onder water.* Ze eet de bak leeg, doet er een zak omheen en stopt hem dan op de bodem van de vuilnisbak. Dan loopt ze naar de badkamer, sluit de deur af, buigt zich over het toilet en braakt al het ijs er weer uit. Het proces lijkt pijnlijk, maar als ze klaar is gaat ze op de vloer zitten, schijnbaar opgelucht. Ik ben verbijsterd. Ik denk: *Dat heb ik steeds gemist: de opluchting. Zo kan ik verdwijnen zonder dikker te worden. Zo kan ik ervoor zorgen dat ik onder water kan blijven.*

Binnen een paar maanden bunker en braak ik een paar keer per dag. Telkens als ik voel dat ik er niet bij hoor, dat ik niks waard ben – telkens als mijn somberheid weer komt opzetten – verdoof ik dat gevoel door als een bezetene te gaan eten. Daarna voel ik me vol in plaats van depri, een gevoel dat net zomin te harden is. Dus spuug ik alles er weer uit, en die tweede leegte is beter omdat het een uitgeputte leegte is. Nu ben ik te moe, te gesloopt, te zwak en afgepeigerd om iets te voelen. Ik voel me alleen maar licht – licht in mijn hoofd en licht in mijn lijf. En zo wordt boulimie de plek waar ik telkens weer naartoe ga om alleen te zijn, om onder water te verdwijnen, om niet zo veel te voelen, om alles te voelen, om veilig te zijn. Boulimie is de wereld die ik voor mezelf creëer, omdat ik geen idee heb hoe ik me in de echte wereld moet gedragen. Boulimie is mijn veilige, dodelijke schuilplaats. Waar ikzelf de enige ben die mij pijn kan doen. Waar ik ver weg ben en op mijn gemak. Waar mijn honger gewoon groot mag zijn, en ik zo klein kan blijven als nodig is.

Maar aan dit leven van boulimie hangt een prijskaartje, en mij kost het de relatie met mijn zusje. Totdat ik voor boulimie kies, delen mijn zusje en ik één leven. Niks is van mij of van haar. We delen zelfs een knuffeldeken. Ik lig in mijn bed met mijn hoekje ervan dicht tegen me aan terwijl de deken zich uitstrekt door de

kamer heen naar haar bed, waar zij haar hoekje dicht tegen zich aan trekt. Zo slapen we, jarenlang, verbonden door de deken. Op een nacht laat zij haar kant van de deken op de vloer vallen en ik raap die op, maar ze vraagt er nooit meer naar. Ze is niet zo bang als ik.

Mijn zus heeft lange benen en die gebruikt ze om moeiteloos, mooi en vol zelfvertrouwen door de wereld te stappen. Ik kan haar niet bijhouden, dus bouw ik een wereld van boulimie en ga daar wonen. Net als onze knuffeldeken is boulimie van mij en zij mag die niet hebben omdat ze die niet nodig heeft. Als er een foto zou bestaan van mijn levensweg, dan zou je onze voetstappen naast elkaar zien, maar het zou je ook opvallen dat ik op een dag in het zand ben gaan zitten om niet meer verder te lopen. Je zou aan haar voetstappen kunnen zien dat ze jarenlang is blijven stilstaan en zich al die tijd heeft afgevraagd waarom ik te bang was om door te lopen. Waarom we de ene dag nog samen waren en een dag later alleen.

Nu ben ik dertien en zit ik voor in de truck van mijn vader. Hij kijkt naar de weg en vertelt me dat mijn moeder en hij nog meer schalen hebben gevonden in mijn kamer. Elke avond neem ik twee schalen mee naar bed – de een vol eten en de ander voor mijn braaksel. Ik laat de schalen onder mijn bed staan, en hun stank herinnert ons er voortdurend aan dat ik nog niet beter ben. Mijn ouders worden steeds wanhopiger. Ze hebben me naar therapie gestuurd, me medicijnen gegeven, me gesmeekt, maar niks lijkt te werken. De passagiersstoel staat hoger afgesteld dan die van mijn vader, zodat ik overal bovenuit toren. Ik voel me groter dan hij, wat de verhoudingen overhoopgooit. Mijn haar is kroezig en oranje en ik heb zo veel puistjes dat het gewoon pijn doet. Ik heb geprobeerd ze met make-up te camoufleren, maar die loopt nu

uit. Ik schaam me dat mijn vader mij van hot naar her moet rijden en doet alsof ik zijn eigendom ben. Ik wil weer klein zijn, klein genoeg om verzorgd te worden, klein genoeg om te verdwijnen. Maar ik ben niet klein. Ik ben groot. Ik ben lomp. Ik voel me afschuwelijk en vrijpostig omdat ik zo veel ruimte inneem in deze truck, in de wereld.

Mijn vader zegt: 'We houden van je, Glennon.' Dat vind ik gênant, omdat het gewoon niet waar kan zijn. Dus kijk ik hem aan en zeg: 'Ik weet dat je liegt. Hoe kan iemand van zo'n hoofd houden? Kijk dan!' Terwijl ik die woorden eruit gooi, hoor ik ze en zie ik hoe ik ze uitspreek. Ik denk: *Glennon. Even dimmen. Je bent nog lelijker als je bang bent.* Ik vraag me af welke stem de mijne is – de stem die mijn gevoelens voelt, of de stem die de spot drijft met mijn gevoelens. Ik heb geen idee wat echt is. Ik weet alleen dat ik niet mooi ben, dus als iemand zegt dat hij van me houdt doet hij dat omdat dat van hem verwacht wordt. Mijn vader is blijkbaar geschrokken door mijn uitval, zet de truck aan de kant van de weg en begint tegen me te praten. Ik weet niet meer wat hij zegt.

Ik overleef de eerste jaren van de middelbare school zoals een walvis een marathon overleeft: met veel pijn en moeite en nogal opvallend. Maar dan, in een zomer halverwege mijn middelbareschooltijd, trekt mijn huid wat bij en vind ik kleren die mijn amper aanwezige overgewicht bedekken. Die zomer krijg ik een eyeopener: *Misschien willen de knappe meisjes wel met me omgaan als ik de juiste kleren draag, vaker glimlach, op de juiste manier lach, naar de pijpen van de leider dans en me genadeloos in plaats van kwetsbaar opstel. Misschien geloven ze me als ik doe alsof ik zelfverzekerd en cool ben.* Dus elke ochtend als ik naar school loop, zeg ik tegen mezelf: *Gewoon je adem inhouden totdat je weer naar huis kunt.* Ik recht mijn schouders, glimlach en loop de hal in als een superheld met een cape. Wie mij zo ziet krijgt de indruk dat ik mezelf eindelijk heb gevonden. Maar dat is natuurlijk niet zo.